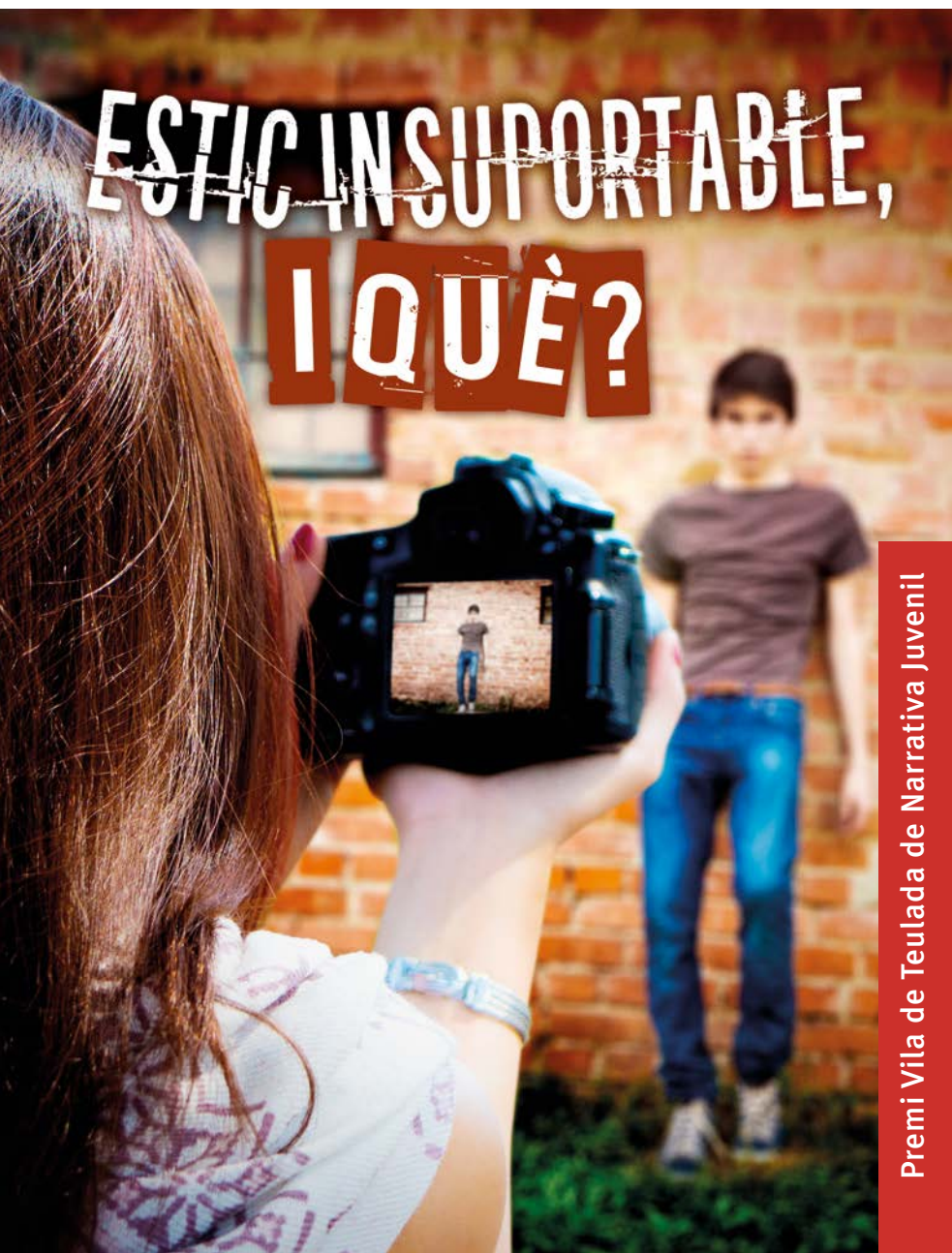

edicions
bromera

Vicent
Sanhermelando

ESTIC INSUPOORTABLE, I QUÈ?

Premi Vila de Teulada de Narrativa Juvenil

Sergi es va quedar mirant la porta. No era nova, però feia poc que l'havien envernissada, perquè no s'hi veien ni ratlles ni pelats. Va imaginar que hi devia viure un matrimoni major, d'aquells meticulosos que els agrada tindre-ho tot ben arreglat. S'alegrarien molt per l'oportunitat de tafanejar els nous veïns. De segur que se'ls ocorreria preguntar-li per què s'havien traslladat a viure allí. Si ho feien, els diria que no els importava gens. No pensava tindre contemplacions amb iaïos xafarders. Respirà fort, resignat, i va polsar el timbre. Li paregué sentir un «ja vaig» llunyà, però com que tardaven a obrir, tornà a cridar. Es repetí el «ja vaig», ara més a prop, acompanyat del soroll d'unes passes que s'aproximaren lleugeres. En obrir-se la porta, es va endur la primera sorpresa.

—Hola —li va dir una xica jove, mentre li brindava un somriure d'orella a orella. Devia tindre uns vint anys i escaig, els cabells trenats amb rastes i vestia de manera informal.

—Hola, vull... eh... soc el veí nou—va titubejar—. Necessite la clau del quartet dels comptadors perquè ha de vindre l'electricista a connectar-nos la llum...

—Ei!, veïnat nou! —va exclamar—. Vos poseu ací, a la porta 2? No sabia que havien venut el pis.

–No, ens l’han llogat –va aclarir ell, secament.

–Espere que no vos cobren molt, perquè deu estar per a reformar. Fa molts anys que està tancat, saps...

–Ja.

–No deus viure tu a soles, veritat? –va dir ella, en calcular-li l’edat–. Deus tindre...

–Perdona, em donaràs la clau? –la va tallar–. És que tinc pressa.

La xica va posar-li cara de desgrat per la imperinència. Es va girar i obrí un quadre decoratiu que ocultava una caixa per guardar-hi claus. Mentre agarrava la que buscava, Sergi feu una ullada al que podia veure’s des de l’entrada. Un saló gran amb mobles moderns connectava amb el rebedor, i hi havia plantes per tot arreu.

–Ací la tens –va dir-li ella, posant-se de nou davant d’ell–. Soc Laia. Si necessites cap cosa més, m’ho dius. I no et preocupes per la clau, ja me la tornaràs quan acabeu.

Sense donar les gràcies ni res, Sergi va girar cap a la seua porta i es colà ràpidament dins. Esquivant les caixes de la mudança que s’apilaven a la vora del corredor, va anar a la cuina, on Trini, la mare, fregava l’interior d’uns armaris groguencs i vells a la poca llum que entrava per la finestra.

–On deixe la clau?

–Damunt de la taula del menjador –va contestar-li–. Els veïns, bé?

–M’ha obert una xica jove que xarra pels colzes. Encara com l’he tallada, que si no...

–Has sigut amable, no? Mira que ací no ens coneix ningú i no volguera que et calaren ja el primer dia.

–No comences amb els teus romanços! –protestà–. Va, digues què he de fer, i si no, me’n vaig.

–Tu no te’n vas a cap banda, que tenim per davant moltes hores de faena.

–El pare no pensa ajudar-nos?

–Ell va a la seua, com sempre, així que oblida'l. Busca les caixes on hi ha les teues coses i ves arreglant-te l'habitació.

–Em venen ganes de vomitar cada vegada que hi entre.

–No sigues fastigós, que la vaig fregar ahir, abans que duguérem els trastos.

–És xicoteta i no dona al carrer. És una merda.

–Deixa de queixar-te i posa't a treballar –va insistir la mare, quan la paciència amenaçava d'abandonar-la–, que hem de posar la casa a punt per a dormir aquesta nit ací.

–La casa també és una merda. Tot és una merda.

–Mira, Sergi, ja està bé!

El fill no contestà i va moure cap a l'habitació. Trini es va quedar quieta enmig de la cuina, amb els ulls tancats i respirant com si li faltara l'aire. No pogué estalviar unes llàgrimes d'impotència. I de cansament. I de ser l'única que hauria de tirar del carro per superar la situació a què s'havien vist condemnats. Feia dues hores que havien fet el trasllat de les últimes maletes i caixes que quedaven. Ella creia que el xic s'ho pren-

dria millor, tanmateix, en veure el pis, antic i fosc, amb tot amuntonat pel mig, es va posar tan rabiós que ja resultà impossible fer res al dret. Quedar-se sense diners ni casa era molt greu, però si el malcriat del fill no admetia la realitat i seguia en guerra contra tots, la situació podria ser insuportable. Es quedà mirant l'alicatat de la cuina: taulellet blanc de vint per vint, l'última moda... als anys trenta del segle passat. Va recrear la imatge de la casa on havia viscut els darrers tres anys. Una unifamiliar en una zona residencial pròxima a València. Gran i lluminosa, amb jardí particular, instal·lacions esportives i piscina comunitària. A Sergi li canvià la vida quan la compraren. A tothora convidava els amics a banyar-se o a jugar a pàdel o a fer competicions de videojocs en línia en l'habitació enorme que tenia per a ell. Era tot un ídol, però en sentit literal, ja que tots l'idolatraven. No hi havia company de classe que no es morira de ganes de ser convidat a la casa. Per això sempre tenia a tots de cara. I els pares, en veure el fill feliç, donaven per bo el gran sacrifici que suposava la hipoteca. La casa era una meravella i demanaven un preu bastant més baix del que corresponia. El propietari era un empresari que s'havia arruïnat i la malvengué, amb mobles i tot. I així, amb mobles i tot, l'havien haguda de deixar ells, quan el jutjat executà l'orde de desnonament.

Dins de la desgràcia, encara hi havia hagut sort perquè un amic de la mare s'havia compadit i li havia llogat un vell pis d'una tia seua, al carrer de la Corona..., a l'extrem del barri del Carme on hi

ha la Beneficència. Conservava el mobiliari antic, perquè no havia sigut ocupat des que morí l'anterior propietària, feia dècades. Gràcies a la generositat de l'amic, que pagava les despeses, tenien un lloc nou on viure.

El tècnic que esperaven va vindre a mitjan matí, i a més de connectar-los el corrent elèctric, els va dur un adaptador de TDT per a poder veure alguna cosa en un vell televisor que hi havia al pis. Quan anava a explicar-li com sintonitzar els canals, Trini va cridar el fill que, a més d'entendre millor aquestes coses de l'electrònica, podria distraure's un poc de l'avorrida tasca de buidar caixes. Sergi va rebre les instruccions d'ús que li va resumir el tècnic, i quan aquest se'n va anar, es posà a toquejar el comandament.

–No hi ha res que valga la pena.

–Que exagerat que ets! –li contestà la mare–. Hi ha canals per a tots els gustos. Sempre t'han agradat els d'esport i els de sèries.

–Els que jo vull no són gratuïts. Supose que és inútil que insistisca que contractes Netflix o HBO.

–Tu ho has dit. Els pocs diners que guanye són per a menjar i pagar les despeses bàsiques. A més, els psicòlegs diuen que als adolescents vos va bé desconectar de tanta sèrie i disposar de més temps per a altres coses.

–La mateixa bovada em vas dir quan em llevares internet –li va recriminar.

–Sergi! Saps que jo no et lleví res. Ens van tallar el servici perquè teníem no sé quants rebuts impagats. Queixa't a ton pare, que és qui deia que estava tot controlat.

–Sí, però has contractat una nova línia amb una misèria de megues, i a penes puc enviar whatsapps, ni puc entrar a l'Instagram, ni al Facebook.

–Pregunta al veïnat –li digué–. De segur que a prop deu haver-hi algun centre oficial o algun bar que tinga wifi lliure.

–No puc estar en un bar sense consumir.

–Pots provar des de fora...

Sergi no va contestar. Últimament eren poques les vegades que controlava el mal geni, però ara la mare havia tingut una bona idea. Va donar per acabada la sintonització del TDT, entrà a l'habitació a buscar mòbil i va moure cap a la porta.

–Mare, ara torne.

–On vas?

–A preguntar al veïnat.

–Ja vens a tornar-me la clau? –interrogà Laia.

–Eh... sí, ara te la passe, però no venia per això.

–Tu diràs.

–Abans m'has dit que si necessitava cap cosa, t'ho diguera, no? Bé, resulta que amb açò del trasllat, ma mare encara no ha contractat l'accés a internet, i quasi no em queden megues. Em costa mitja hora obrir qualsevol pàgina.

–No tenies internet abans de vindre ací?

–Sí, però el cas és que ara no en tinc i volia preguntar-te si tu em deixaries...

–Em vols preguntar si et deixaré connectar-te a la meua wifi, no?

–Bàsicament és això –afirmà ell.

–I no et sembla que tens molt de morro?

El primer impuls va ser amollar-li algun insult, pegar mitja volta i deixar-la amb la paraula en la boca, però es va contindre. Hauria de tragar-se les ganes de contestar-li alguna animalada si realment volia aconseguir el que volia.

–Et jure que només el gastaré quan siga necessari, i serà per pocs dies –va suplicar.

–Mira, xic, si serem veïns hauries de canviar un poquet el xip. Ni pots tallar-me secament com has fet adés, ni pots presentar-te ara com si em conegueres de fa temps amb la pretensió de xupliar-me el senyal de la xarxa.

–Si no et ve bé, m'ho dius i en pau, no cal que em sermoneges.

–T'equivoques. Si vols que t'ajude, hauràs de dur-te bé amb mi, i fer les coses d'una altra manera –va rectificar-lo Laia–. Per exemple, què et sembla si et presentes i em dius d'on ets i per què heu vingut a viure ací?

–Soc Sergi i tinc setze anys. He vingut a viure ací perquè un amic de ma mare ens ha llogat el pis –va contestar, i sense pensar-ho, va seguir parlant–. Mon pare feia molt de temps que no pagava cap rebut, ni tan

sols els de la hipoteca, i en pocs dies m'he assabentat que no tenim ni un puto euro al banc i que depenem del que guanye ma mare per a sobreviure. Què?, estàs satisfeta o vols saber més coses?

–Disculpa'm, no podia imaginar res del que m'has contat –va dir ella, un poc desconcertada–, però entendràs que vulga saber alguna cosa de tu, no?

–Jo no sé res de tu i això no em preocupa.

Laia es va quedar mirant-lo uns segons. No tenia per què permetre aquell to a un desconegut que, damunt, venia a demanar favors. Tanmateix, internament comprenia perfectament aquella actitud. No li venia de nou. Decidí donar-li una altra oportunitat.

–Mira, Sergi, entenc que no ho estàs passant bé i que descarregues el teu mal humor en el primer que trobes, però no es pot anar tractant la gent a puntellons. Encara que no et conec de res, pots vindre a ma casa quan vulgues, a condició que et deixes el mal geni a la porta, perquè si et poses estúpid, et barraré el pas. Ja fa anys que haguí d'aprendre quines coses vull o no vull aguantar. T'ha quedat clar?

Va assentir i fins i tot li entrà un poc de vergonya. Feia una bona temporada que contestava malament a qualsevol que l'importunara, però Laia li havia parlat amb suficient serenitat perquè ell no botara, i n'era conscient.

–Per què tens tantes plantes? –va preguntar-li de sobte.

–Perquè m'agrada molt la natura i, a més, és una forma barata de decorar la casa.

–Tu també tens problemes econòmics?

–No, i ara! Els meus pares em paguen el lloguer i el que calga. No saps com de bonic és emancipar-se si darrere està la família per afliuxar tot el que demanes. Però no vull abusar, per això intente passar amb un pressupost modest.

–Així que vius a soles... Quina sort!

–No és sort. Tinc vint-i-sis anys i alguna cosa pareguda a un treball.

–Què és alguna cosa pareguda a un treball? –va preguntar ell, amb un poc de sorna.

–Soc bloguera –va dir–, i no te'n rigues!

Malgrat l'advertència, sí que va riure. I ella també, perquè no va albirar gens ni miqueta de mala bava en la rialla d'ell. Simplement, li havia fet gràcia.

–De veritat que això és un treball?

–He dit una cosa pareguda. Però aspire a guanyar-me la vida en un futur.

–I què fas exactament?

–Un poc de tot: dissenye blogs per encàrrec, col·labore escrivint posts per a alguns amics, però el treball principal és el meu propi blog de moda. Podies visitar-lo i fer-te'n seguidor.

–Això serà si em passes la clau per a accedir a internet –puntualitzà Sergi.

–Ja veig que no em queda una altra opció.

Encara van continuar xarrant una estona més. Laia li mostrà el blog en el seu ordinador i obrí l'apartat que tenia de moda jove masculina. Li va explicar que a penes se n'ocupava, però era un projecte que volia impulsar a curt termini.

–Potser podries posar com a model. Se't veu fotogrènic.

–Jo crec que serà millor que te'n busques un altre. Els meus honoraris són elevats –va bromejar.

–T'ho dic de veritat, Sergi. Justament la falta de xics a qui demanar col·laboració és el principal problema per a consolidar aquesta línia.

–Tens raó, perquè per a impulsar la moda jove, aquest tio de les fotos sembla una criatura –va ironitzar–. D'on l'has tret? D'una llar de jubilats?

Laia va riure mentre pensava com de distints eren el Sergi impertinent d'adés i el Sergi que mirava el blog. Semblava un bon xic quan se li oblidava la mala llet que duia dins. A més, el trobava atractiu... Es va sorprendre pel que acabava de pensar i tornà a la conversa.

–Aquest model no l'he tret de cap lloc. Viu ací, a l'àtic i té trenta-nou anys. És un tio de puta mare i m'ha fet el favor de posar perquè vol ajudar-me.

–Que generós!

–Més prompte comprensiu. Ell també viu al seu aire i sap les dificultats que això suposa. Te l'he de presentar, t'agradarà conèixer-lo. És escriptor.

–Escriptor? No cal que me'l presentes.